

Indstilling til Cavlingprisen 2017:

Bullshit – fortællingen om en familie **af Camilla Stockmann og Janus Køster-Rasmussen (Gyldendal, 2017)**

Camilla Stockmann og Janus Køster-Rasmussen har med *Bullshit – fortællingen om en familie* udført et beundringsværdigt stykke graverarbejde, der er endt som en usædvanligt velskrevet dokumentarisk fortælling om Danmarks første rockerkrig.

Bogen er baseret på flere end 100 mundtlige interview med bandemedlemmer, familier, kammerater, politifolk og pædagogisk personale samt et skriftligt kildemateriale på omkring 10.000 sider, fremskaffet gennem aktindsigt fra Rigsarkivet, og som udgøres af især kriminalpolitiets efterforskningsmateriale og retsdokumenter. Foruden breve, dagbøger, tegninger, fotografier.

Fra arkivmaterialet og de mange interview træder en tragisk fortælling frem. En central scene finder sted en sommeraften i 1979, hvor den da 19-årige Henrik får sit rygmærke. Rockergruppen Bullshit har godkendt den unge mand som nyt medlem, men før han får lov til at tage sin nye vest på, skal han smide den på jorden. Et par rockere begynder at tisse på den. Andre kaster Jägermeister og rød sodavand op. Vesten sejler i øl, urin og bræk, da Henrik tager den på. Men følelsen er god: *”Vesten fik mig til at føle, at jeg hørte til blandt de andre. Alle gutterne havde accepteret mig, og det var jeg sku stolt af. Jeg havde jo ikke andet dengang”*.

Sådan siger eksrockeren Henrik selv i et af bogens mange citater, der vidner om rodløshed blandt marginaliserede unge fra voldsramte hjem, som i hinanden finder det, ingen andre har kunnet give dem. Et fællesskab, der er så stærkt, at de pisser hinandens kroppe af som gruppens territorium. Det er historien om teenagerne i knallertbanden fra Amager, der i løbet af få år mister enhver antydning af uskyld og bliver til rockergruppen Bullshit.

Citatet optræder i et for bogen kendetegnende afsnit, hvor forfatterne på den ene side genopliver fortiden, så læseren oplever den på tættest hold, og på den anden side lader materialet forholde sig til bogens grundlæggende spørgsmål: Hvorfor valgte en gruppe unge mænd og kvinder at vende samfundet ryggen og leve efter egne brutale regler i et voldsdomineret fællesskab? Et valg, der endte med at koste otte af dem livet i, det blodige opgør mellem Bullshit og Hells Angels, som fyldte de danske nyhedsmedier i et tiår. En krig, som Bullshit var dømt til at tabe.

Kildematerialet har gjort det muligt for forfatterne at skrive deres historie med stor detaljerigdom. Med dufte, lyde, iagttagelser, følelser, tanker og eftertanker er vi helt inde i madlageret på kostskolen, hvor eleven Henning Norbert Knudsen stjæler henkogt ananas til sig selv og sine kammerater, før nogen kunne ane, at han få år efter ville blive præsident for Bullshit under navnet Makrel. Vi er med på de lysebrune barstole i Bullshits klubhus på Amager. Og vi er med, da liget af en uskyldig ung mand, som er skudt af et af Bullshits medlemmer, bliver svøbt i et blå sengetæppe og sænket ned i et hul i et gulv på Christiania og derefter dækket med beton. Vi er med på første parket til en række koldblodige likvideringer antændt af tilfældigheder, beruselse og et ønske om hævn, der vokser med antallet af drab.

Særligt to mundtlige kilder stikker ud: Makrels enke Pia Soldthved Larsen og fritidsklublederen John Karslund. 'Makrel' blev skudt for øjnene af Pia Soldthved Larsen i 1984 af Hells angelsrockeren Jørn 'Jønke' Nielsen. John Karslund var leder af den fritidsklub på Amager, hvor mange af medlemmerne af Bullshit mødte hinanden, og hjalp dem med at lave deres første rygmærker i klubbens læderværksted.

Ved at komme tæt på Pia Soldthved Larsens erindringer giver forfatterne historien et kvindeligt ansigt, der fra sit perspektiv vidner om rockergruppen som den familie, hun oplevede den som, og som samtidig er med til at tegne portrættet af sin mand, Bullshits centrale lederfigur, så han fremstår som et helt menneske.

Ved at komme tæt på fritidsklubleder John Karslund tegner forfatterne et billede af en alenestående pædagogisk indsats, der forsøgte at tilbyde de unge mænd et andet livsindhold end vold og kriminalitet, men som måtte se til, mens håbet smuldrede. Denne del af bogen dokumenterer også, hvordan den lokale kommune, Tårnby, aktivt fralægger sig ansvaret for at løse kommunens ungdomsproblemer med de åbenlyst utilpassede teenagedrenge, der senere bliver kernen i Bullshit.

I en tid, hvor nyhederne igen er præget af historier om skuddrab og voldsepisoder begået af radikaliserede unge, tilbyder Camilla Stockmanns og Janus Køster-Rasmussens journalistiske arbejde en enestående mulighed for at lade os lære af fortiden. Perspektiverne til vor tids bandeproblematikker ligger indlysende og insisterende imellem bogens linjer, og i undertitlen 'fortællingen om en familie'. Samtidig har forfatterne med *Bullshit – fortællingen om en familie* skrevet et nyt kapitel i Danmarks samtidshistorie.

For denne indsats mener vi, at Camilla Stockmann og Janus Køster-Rasmussen skal modtage årets Cavlingpris.

Signe Løntoft, Altinget

David Pepe Birch, freelance

Trine Maria Ilsøe, DR

Gudrun Marie Schmidt, Politiken

Christian Ilsøe, Politiken

Erik Struve Hansen, DR

Jakob Sørensen, lektor, ph.d.

Nille Westh, DR